

125. Eerste Eindhovens dictee (auteur: Wim Daniels)

Eindhoven en Helmond

Gêneloos houd ik van Eindhoven en ik apprecieer ook die andere Zuidoost-Noord-Brabantse stad, het altijd zo verrassende Helmond, met zijn onnavolgbare etiquettes.

Velen in Eindhoven zijn helaas gefocust op door ruige begroeiing versmalde of zo u wilt verbrede trottoirs, op ondeskundig gesnoeide eiken- en lindelanen en op ogenschijnlijk koeionerende wegopbrekingen, waardoor S-bochten stante pede kunnen veranderen in T-splitsingen.

Een veelgehoorde klacht is ook dat de fietspaden slecht geplaveid zijn en dat er te veel in achterafzaaltjes gebingood moet worden met vooroorlogse prijzenpotten.

Helmonders richten hun pijlen op het altijd nakende echec of debacle van de plaatselijke betaaldvoetbalclub, al speelt die toch allang geen hotsknotsbegoniavoetbal meer.

Ook het weinig ingenieuze stoplichtensysteem in de Helmondse oost-westverbinding, waardoor je als automobilist vaak secondelang, nee minutenlang nodeloos staat te wachten, is velen een doorn in het oog.

Daarnaast denken Helmondse zeventigplussers naar verluidt nog met afgrijzen aan de sloop in 1928 van het volumineuze, majesteitelijke kasteel van Piet en Anna de Wit, waarvan de museummaquette laat zien dat er écht een fascinerend sieraad door de gemeentelijke vingers is geglipt.

Al deze contra's zijn geen wissewasjes, maar de pro's die ertegenover staan, zijn exuberant, zij het dat ze vooral immaterieel van aard zijn.

Ik noem er hier slechts één: lebensraum, al haast ik mij te zeggen dat dat niet per se hetzelfde is als een plekje om te barbecueën.